FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 9. februar 1999 *

1. Nærværende annullationssøgsmål er anlagt af Kongeriget Sverige til prøvelse af Rådets forordning (EF) nr. 390/97 af 20. december 1996 om fastsættelse for 1997 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder [1].

2. Kongeriget Sverige har den opfattelse, at det er blevet tildelt en for lille fangstkvote for torsk for 1997 i medfør af den omtvistede forordning.

I — Relevante fællesskabsbestemmelser

Konventionen om fiskeri og bevaring af de levende rigdomskilder i Østersøen og bælterne [2]

3. Fiskeriet i Østersøen reguleres af Den Internationale Østersø-fiskerikommission (herefter »IBSFC«), som er oprettet i medfør af konventionens artikel V.

4. IBSFC fastsætter årligt for hver kontraherende part på grundlag af videnskabelige oplysninger den samlede tilladte fangst mængde (herefter »TAC«) for hver fiskebestand og for hvert område. Dette sker gennem IBSFC's rekommandationer, som bliver bindende for de kontraherende parter, såfremt de ikke gør indsigelse inden for en bestemt frist [3].

5. TAC for torsk for 1997 blev fastsat i forbindelse med IBSFC's 22. møde i Warszawa den 16.-20. september 1996. Det fremgår af rekommandation nr. 4 [4], som blev vedtaget under dette møde, at TAC for torsk i Fællesskabets fiskeriområder ikke må overstige 109 600 tons.

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT 1997 L 66, s. 1, herefter også »den omtvistede forordning«.

2 — Den såkaldte »Gdansk-konvention« (herefter »konventionen«), som Fællesskabet har tiltrådt i medfør af Rådets afgørelse 83/414/EØF af 25.7.1983 om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs tiltrædelse af konventionen om fiskeri og bevaring af de levende rigdomskilder i Østersøen og bælterne, som ændret ved den i Warszawa den 11.11.1982 undertegnede protokol fra konferencen mellem medlemsstaterne for de stater, der er kontraherende parter i konventionen (EFT L 237, s. 4). Konventionen trådte i kraft den 18.3.1984 i forhold til Det Europæiske Økonomiske Fællesskab.

3 — Konventionens artikel IX, × og XI.

4 — Bilag 3 til stævningen.

Forordning (EØF) nr. 3760/92

6. Ved denne rådsforordning er der indført en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur [5].

7. Det bestemmes i grundforordningens artikel 8, stk. 4:

»Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen:

i) skal for hvert fiskeri eller hver fiskerigruppe på grundlag af hvert enkelt tilfælde og, når det er relevant, på et flerårigt grundlag, fastsætte den samlede tilladte fangstmængde og/eller den samlede tilladte fiskeriindsats ...«

8. I henhold til artikel 8, stk. 4, nr. ii), skal Rådet efter samme procedure »fordele fiskerimulighederne mellem medlemsstaterne på en sådan måde, at hver medlemsstat sikres relativ stabilitet i fiskeriaktiviterne for hver af de pågældende bestande ...«.

9. Ifølge grundforordningens artikel 3, litra g), forstås der ved »fællesskabsfiskerimuligheder: de fiskerimuligheder, der er disponible for Fællesskabet i fællesskabsfiskerifarvandene med tillæg af de samlede fællesskabsfiskerimuligheder uden for fællesskabsfiskerifarvandene og med fradrag af de samlede disponible fangstmængder, der tildeles tredjelande«.

Artikel 121, stk. 1, i akten vedrørende Kongeriget Sveriges tiltrædelse [6]

10. I artikel 121, stk. 1, fastsættes, for hver art og for hvert område, den andel, der skal tildeles Kongeriget Sverige, af de fællesskabsfiskerimuligheder, hvis udnyttelsesrate er reguleret ved en begrænsning af fangsten.

11. Kongeriget Sveriges andel af torsk i område III b, c og d er fastsat til 35,037 % [7], som det fremgår af tabellen i artikel 121, stk. 1. I tabellens fodnote 7 hedder det: »Denne procentsats gælder for de første 50 000 tons fællesskabsfiskerimuligheder. For de fællesskabsfiskerimuligheder, som overstiger 50 000 tons, er Sveriges

5 — Rådets forordning af 20.12.1992, EFT L 389, s. 1, herefter også »grundforordningen«.

6 — Akt vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21), som affattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af 1.1.1995 om tilpasning af retsakterne vedrørende nye medlemsstaters tiltrædelse af Den Europæiske Union (EFT L 1, s. 1, herefter »tiltrædelsesakten«).

7 — Herefter »fordelingsnøglen«.

del på 40,000 %. Disse tildelinger berører ikke den fortsatte overførsel af mængder mellem Sverige og de nuværende medlemsstater som følge af 1992 EØS-arrangementet.«

12. I artikel 121, stk. 2, bestemmes det: »De andele, der tildeles Sverige, fastsættes i henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3760/92 ...«

13. På grundlag af denne bestemmelse blev andelene for årene 1995 og 1996 fordelt ved henholdsvis forordning (EF) nr. 3362/94 [8] og nr. 3074/95 [9].

14. For 1997 blev fordelingen foretaget ved den omtvistede forordning.

Forordning nr. 390/97

15. Den omtvistede forordnings artikel 2 bestemmer: »TAC for bestande eller grupper af bestande, der er omfattet af fællesskabsbestemmelser, og Fællesskabets andel af disse fangstmængder fastsættes for 1997 som angivet i bilag I.«

16. I bilag I er TAC for torsk i område III b, c og d fastsat til 112 452 tons. Kongeriget Sveriges andel udgør ifølge samme bilag 38 860 tons [10].

»Kompensationstorsk«

17. Under forhandlingerne om tiltrædelsen var der modstridende interesser omkring fastsættelsen af Sveriges andel af fællesskabsfiskerimulighederne for torsk.

18. Visse medlemsstater fandt, at denne andel ikke afspejlede de historiske fiskeri-

8 — Rådets forordning af 20.12.1994 om fastsættelse for 1995 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 363, s. 1).

9 — Rådets forordning af 22.12.1995 om fastsættelse for 1996 af de samlede tilladte fangstmængder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande samt af visse betingelser for fiskeri af disse fangstmængder (EFT L 330, s. 1).

10 — Kongeriget Sveriges andel er beregnet således: 35,037 % af 50 000 tons + 40,000 % af 59 600 tons = 41 360 tons, hvoraf der skal fratrækkes 2 500 tons med henblik på at opfylde de forpligtelser, der er indgået inden for rammerne af EØS, dvs. 38 860 tons. Kongeriget Sveriges andel er således beregnet på grundlag af i alt 109 600 tons, idet forskellen på 2 852 tons mellem denne mængde og de 112 452 tons udgør »kompensationstorsk«.

mønstre og skadede deres egne interesser med hensyn til fiskeriet i Østersøen.

19. På Rådets samling fra den 25. februar til den 1. marts 1994 blev det derfor vedtaget at optage følgende erklæring i protokollen [11]:

»Østersøtorsk

Rådet og Kommissionen vil skaffe sig yderligere fiskerirettigheder for torsk for den tildeling til Sverige, som måtte overstige 35,037 %. De supplerende kvoter vil blive fordelt mellem Tyskland og Danmark« [12].

20. I overensstemmelse med denne erklæring købte Fællesskabet for årene 1995, 1996 og 1997 »kompensationstorsk« fra de tre baltiske lande.

21. I 1995 blev den torsk, der kunne fiskes i de baltiske landes farvande, fordelt mellem Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland. I 1996 kunne den nye mængde, som Fællesskabet erhvervede, fiskes i fællesskabsfarvandene. Den blev også fordelt mellem disse to medlemsstater.

22. For 1997 købte Fællesskabet 2 852 tons »kompensationstorsk«, nemlig 900 tons fra Estland, 127 tons fra Letland og 1 825 tons fra Litauen. Denne mængde blev fordelt mellem Kongeriget Danmark (69 % = 1 968 tons) og Forbundsrepublikken Tyskland (31 % = 884 tons). Disse andele blev derefter lagt til Fællesskabets TAC, som i overensstemmelse med de respektive fordelingsnøgler blev tildelt Kongeriget Danmark (i alt 49 494 tons) og Forbundsrepublikken Tyskland (i alt 21 638 tons).

23. De samlede TAC, som i henhold til bilag I i forordning nr. 390/97 udgør 112 452 tons, består således af 109 600 tons fastsat af IBSFC og 2 852 tons »kompensationstorsk«.

II — Annullationssøgsmålet

24. Kongeriget Sverige har til støtte for sin påstand gjort gældende, at fordelingen for 1997 af torsk i område III b, c og d i henhold til den omtvistede forordning ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, for

11 — Herefter »1994-erklæringen«.

12 — Erklæring optaget i protokollen for Rådets 1733. samling i Bruxelles.

så vidt som der ikke blev tildelt Sverige nogen del af »kompensationstorsken«.

25. Ifølge sagsøgeren udgør »kompensationstorsken« nemlig ikke en ekstern ressource i tiltrædelsesaktens forstand, men en fællesskabsfiskerimulighed, som er omfattet af artikel 121, stk. 1, og hvoraf en del, beregnet efter den i denne bestemmelse fastsatte fordelingsnøgle, derfor skal tilfalde sagsøgeren.

26. Rådet og Kommissionen har begge nedlagt påstand om frifindelse med den begrundelse, at »kompensationstorsken« er en ekstern ressource for Fællesskabet, hvorfor fordelingsnøglen i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, ikke gælder herfor. De har anført, at »kompensationstorsken« blev fremskaffet, fordi det var nødvendigt at tildele Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland supplerende kvoter for at kompensere for den skade, som den andel, der var forbeholdt Kongeriget Sverige i medfør af fordelingsnøglen, efter disse medlemsstaters opfattelse indebar for deres interesser [13].

27. Den omtvistede forordnings gyldighed afhænger således af, om fordelingsnøglen i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, skal anvendes på »kompensationstorsken«.

28. Der skal med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål foretages en fortolkning af den nævnte bestemmelse, som forordning nr. 390/97 ikke kan fravige. Rådet og Kommissionen har med henblik på at retfærdiggøre den omtvistede forordning påberåbt sig en række elementer, som ganske vist til dels kan bidrage til at klarlægge betydningen af artikel 121, stk. 1, men ikke kan træde i stedet for en sådan fortolkning som grundlag for en frifindelse.

29. Således er henvisningen til de historiske fiskerimønstre i Østersøen, som skulle give grundlag for at konkludere, at det var nødvendigt at genskabe balancen mellem de mængder, der blev tildelt de enkelte lande ved tiltrædelsesakten, med den begrundelse, at den for Kongeriget Sverige fastlagte fordelingsnøgle ikke er i overensstemmelse med fiskerivanerne på området, ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at den omtvistede forordning er gyldig, selv hvis det måtte være ubestridt, at der findes sådanne fiskerimønstre.

30. Tilsvarende kan 1994-erklæringen, også selv om den udtrykkeligt måtte være godkendt af Kongeriget Sverige, ikke give grundlag for at fravige tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, hvis det godtgøres, at den fordelingsnøgle, der er tildelt Sverige, finder anvendelse uden forskel på enhver mængde torsk, der erhverves af Fællesskabet i det relevante område.

13 — Ifølge Rådet fandt Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland, at den andel, som i sidste ende blev tildelt Kongeriget Sverige, ikke korrekt afspejlede de historiske fiskerimønstre i Østersøen.

31. Ifølge Rådet selv udgør en sådan erklæring et politisk tilsagn [14], hvilket ikke er tilstrækkeligt til, at den har samme retsvirkninger som bindende fællesskabsretsakter, der vedtages i overensstemmelse med EF-traktatens regler, og desuden ville erklæringen i det konkrete tilfælde — selv om der måtte kunne tillægges en sådan erklæring vægt som fortolkningsbidrag, hvilket Domstolen i visse tilfælde har antaget — ikke have betydning for afgørelsen af sagen [15].

32. 1994-erklæringen, som er en principbeslutning om at erhverve yderligere fiskerirettigheder for torsk med henblik på at fordele dem til Kongeriget Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland, førte nemlig til vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser i forordning nr. 390/97. Erklæringens indhold er derfor af større interesse med henblik på fortolkningen af sidstnævnte forordning end i relation til spørgsmålet om dens gyldighed i forhold til tiltrædelsesakten.

33. Der er imidlertid ingen tvivl om betydningen af de relevante bestemmelser i den omtvistede forordning, idet Det Europæiske Fællesskabs TAC i område III b, c og d i henhold til forordningens bilag I omfatter »kompensationstorsken«, mens Kongeriget Sveriges TAC alene fastsættes på grundlag af den af IBSFC tildelte TAC.

34. Rådet har forklaret, at den andel, Kongeriget Sverige gør krav på, er en del af fiskerirettigheder, som Det Europæiske Fællesskab har erhvervet med det bestemte formål at kompensere for nedsættelsen af Kongeriget Danmarks og Forbundsrepublikken Tysklands andele af TAC som følge af tiltrædelsesakten.

35. Det skal i denne forbindelse påpeges, at lige så lidt som 1994-erklæringen kan opstille undtagelser fra hovedreglen i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, kan de grunde, der førte til dens vedtagelse, føre til en sikker fortolkning af sidstnævnte bestemmelse.

36. Det behov for at foretage en kompensation, som dannede grundlag for beslutningen om at erhverve yderligere fiskerirettigheder, kan også foreligge, såfremt artikel 121, stk. 1, måtte fastlægge en fordelingsnøgle, der gælder for samtlige fællesskabsfiskerimuligheder. I så fald udgør de fiskerirettigheder, der erhverves i medfør af 1994-erklæringen, en kompensation i absolutte tal og ikke længere en genoprettelse af balancen mellem medlemsstaternes forholdsmæssige andele.

14 — S. 1 i Rådets svar på Domstolens spørgsmål.

15 — Det fremgår af Domstolens faste praksis, at »de erklæringer, der er indeholdt i en mødeprotokol, har en begrænset værdi, idet de ikke kan tjene som fortolkningsbidrag med hensyn til en bestemmelse i fællesskabsretten, når erklæringens indhold overhovedet ikke omhandles i bestemmelsen, og erklæringen følgelig er uden retlig betydning« (dom af 29.5.1997, sag C-329/95, VAG Sverige, Sml. I, s. 2675, præmis 23). Domstolen har dog nuanceret dette udgangspunkt ved at udtale, at »for så vidt som en sådan erklæring efter sit indhold tilsigter at præcisere et generelt begreb [som er anvendt i et direktiv]... kan den tages i betragtning med henblik på fortolkningen af en sådan bestemmelse« (dom af 3.12.1998, sag C-368/96, Generics, Sml. I, s. 7967, præmis 27).

37. Bestræbelserne på at foretage en kompensation er således ikke et uigendriveligt bevis for, at tiltrædelsesakten nødvendigvis må fortolkes på den af Rådet og Kommissionen anførte måde.

38. Den omtvistede forordnings gyldighed må derfor vurderes på grundlag af en fortolkning af selve tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1.

39. Den svenske regering gør gældende, at det i artikel 121, stk. 1, anvendte begreb »fællesskabsfiskerimuligheder« i grundforordningens artikel 3, litra g), defineres som »de fiskerimuligheder, der er disponible for Fællesskabet i fællesskabsfiskerifarvandene med tillæg af de samlede fællesskabsfiskerimuligheder uden for fællesskabsfiskerifarvandene og med fradrag af de samlede disponible fangstmængder, der tildeles tredjelande«. Det følger efter regeringens opfattelse heraf, at Kongeriget Sveriges andel af torsk skulle have været beregnet ved, at fordelingsnøglen også blev anvendt på »kompensationstorsken«, idet begrebet »fællesskabsfiskerimuligheder« også omfatter de fiskerirettigheder, Fællesskabet erhverver [16].

40. Sagsøgeren har endvidere anført, at det ingen steder er angivet, at tiltrædelsesaktens artikel 116-122 i afdeling II med overskriften »Adgang til farvande og ressourcer« kun gælder interne ressourcer.

41. Rådet har heroverfor anført, at der ikke er noget grundlag for at antage, at afdeling II skal regulere fiskeriet i andre farvande end dem, der tilhører Fællesskabet. Rådet har tilføjet, at opstillingen og ordlyden af tabellen i artikel 121, stk. 1, klart viser, at bestemmelsen kun vedrører Kongeriget Sveriges andel i de pågældende »Referenceområder for fastsættelsen af TAC« (o.a.: Denne del af overskriften til den anden kolonne i tabellen i tiltrædelsesaktens artikel 121 findes ikke i den danske udgave). Ifølge Rådet anvendes forkortelsen »TAC« normalt kun i relation til fordelingen af interne ressourcer.

42. Rådet har endvidere gjort gældende, at henvisningen til »fællesskabsfarvande« i fodnote 2 i tabellen viser, at fordelingsnøglen kun gælder Fællesskabets interne ressourcer, dvs. de fiskerimuligheder, der er disponible for Fællesskabet som følge af dets egne fiskerirettigheder i de farvande, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion.

43. Kommissionen har anført, at begrebet »fællesskabsfiskerimuligheder«, som omfatter fiskerimuligheder i et tredjelands farvande og i internationalt farvand, ikke kan anvendes på artikel 121, stk. 1, eftersom denne bestemmelse ikke omfatter de fiskerimuligheder, der er et resultat af aftaler med tredjelande. Kommissionen

16 — Ud fra denne beregningsmetode gør Kongeriget Sverige, som stemte imod den omtvistede forordning, gældende, at der burde være tildelt landet en andel på 39 999 tons (0,35037 × 50 000 tons og 0,40000 × 62 452 tons — 2 500 tons) (stævningen, s. 6).

har i denne forbindelse henvist til opbygningen og indholdet af tiltrædelsesaktens afsnit V, kapitel 3.

44. Selv om ordlyden af artikel 121, stk. 1, og bestemmelsens placering i tiltrædelsesakten ikke er helt utvetydige, således som det fremgår af de forskellige parters argumenter, kan der dog heraf udledes visse brugbare fortolkningsbidrag.

45. Det skal først præciseres, hvilke sikre konklusioner der kan drages af, at artikel 121 er placeret i kapitel 3 med overskriften »Fiskeri« i afsnit V om »Overgangsforanstaltninger vedrørende Sverige« [17].

46. Jeg finder på linje med Kongeriget Sverige, at man ikke på grundlag af det forhold, at artikel 121 er placeret i afdeling II med overskriften »Adgang til farvande og ressourcer«, og altså ikke i afdeling III med overskriften »Eksterne ressourcer«, kan konkludere, at fordelingsnøglen er forbeholdt Det Europæiske Fællesskabs interne ressourcer og ikke vedrører de fiskerimuligheder, der følger af aftaler mellem Fællesskabet og tredjelande, som hævdet af Rådet og Kommissionen.

47. Afdeling III »Eksterne ressourcer« indeholder to artikler, nemlig artikel 124 og 125. Artikel 124 drejer sig kun om, hvilke retsregler der fra tiltrædelsen finder anvendelse på de fiskeriaftaler, som Kongeriget Sverige har indgået med tredjelande, og artikel 125 indeholder alene regler om et finansielt bidrag fra Den Europæiske Union til »de kompetente svenske myndigheders udsætning af laksesmolt«.

48. Det kan således ikke antages, at afdeling III's anvendelsesområde skal omfatte de aftaler, Fællesskabet har indgået med tredjelande, hvorefter det på dette stadium i mit ræsonnement fortsat må lægges til grund, at afdeling II finder anvendelse på sådanne aftaler.

49. Kommissionens argument om, at afdeling II kun finder anvendelse på de farvande, der henhører under Den Europæiske Unions højhedsområde eller jurisdiktion, fordi dens anvendelsesområde i henhold til artikel 117 og 118 er begrænset til svenske fartøjers adgang til disse farvande, synes heller ikke i sig selv at være afgørende.

50. Henvisningen i de to artikler til »de farvande, der henhører under de nuværende medlemsstaters højhedsområde eller jurisdiktion«, giver ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at fangster i henhold til aftaler indgået mellem Fællesskabet

17 — Afsnit V findes i tiltrædelsesaktens fjerde del med overskriften »Overgangsforanstaltninger«.

og tredjelande falder uden for artikel 121's anvendelsesområde.

51. Sådanne aftaler reguleres nemlig ikke i afdeling III, og heller ikke ordlyden af artikel 117 og 118 giver grundlag for at udelukke, at artikel 121 finder anvendelse på svenske fartøjers fangster i fællesskabsfarvandene i henhold til aftaler, der tillader overførsel af fangstkvoter fra tredjelande til Fællesskabet.

52. Denne fortolkning støttes også af argumentet om, at definitionen i forordning nr. 3760/92 af begrebet »fællesskabsfiskerimuligheder« ud over de fiskerimuligheder, der er disponible for Fællesskabet i fællesskabsfiskerifarvandene, også omfatter de fiskerimuligheder, der ligger uden for fællesskabsfiskerifarvandene.

53. Det præciseres ganske vist i forordningens artikel 3, at den heri indeholdte definition anvendes »i denne forordning«, hvilket synes at udelukke, at den kan anvendes som grundlag for fortolkningen af tiltrædelsesakten, men en sådan indskrænkning forekommer at være for vidtgående, da der i flere artikler i afdeling II henvises til grundforordningen og den herved indførte ordning.

54. Dette gælder så meget mere, som vilkårene på et bestemt område for en ny medlemsstats tiltrædelse naturligt skal indgå i gældende ret på det pågældende område, som i relation til landbrug og fiskeri er bygget op omkring grundforordninger om indførelse af hver enkelt fællesskabspolitik.

55. Hertil kommer, at der i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 2, udtrykkeligt henvises til, at de andele, der tildeles Sverige, fastsættes i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 4. Ifølge sidstnævnte bestemmelses nr. ii) skal Rådet bl.a. »fordele *fiskerimulighederne* mellem medlemsstaterne på en sådan måde, at hver medlemsstat sikres relativ stabilitet i fiskeriaktiviteterne for hver af de pågældende bestande« [18], hvilket efter definitionen i artikel 3, litra g), nødvendigvis omfatter Fællesskabets fiskerimuligheder uden for fællesskabsfiskerifarvandene.

56. De ovennævnte elementer er imidlertid baseret på den generelle ordning, der er indført ved tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, og ikke på dens konkrete anvendelse i det i nærværende sag omhandlede tilfælde, hvilket fremgår af en nærlæsning af tabellen i bestemmelsen.

57. Den torsk, som Kongeriget Sverige forbinder med »kompensationstorsk«, er den, der fiskes i område III b, c og d. Det præciseres imidlertid i tabellen i arti-

18 — Min fremhævelse.

kel 121, at dette område er begrænset til »fællesskabsfarvande« [19]. Det følger heraf, at Kongeriget Sveriges fordelingsnøgle kun kan gælde for fællesskabsfiskerimulighederne inden for fællesskabsfiskerifarvandene [20], og ikke for fællesskabsfiskerimulighederne uden for disse farvande.

58. Selv om tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, således ikke a priori udelukker, at de i bestemmelsen fastsatte fordelingsnøgler anvendes på fiskeriområder uden for Fællesskabets farvande, gælder dette kun, såfremt der ikke findes andre holdepunkter for en begrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde, således som det er tilfældet i denne sag, eftersom der er fastsat en territorial grænse for det oprindelige område, der danner grundlag for beregningen af fangsterne.

59. Efter at have konstateret, at fordelingsnøglen udelukkende gælder for torsk, der fiskes i farvandene i dette område tilhørende Fællesskabet, skal jeg herefter undersøge, om det var i overensstemmelse med ordlyden af tiltrædelsesaktens artikel 121, at Rådet holdt Kongeriget Sverige uden for fordelingen af »kompensationstorsken« i den omtvistede forordning.

60. Spørgsmålet er med andre ord, om det er tilstrækkeligt, at Kongeriget Sverige beviser, at »kompensationstorsken« helt eller delvis hidrører fra Fællesskabets farvande, for at landet har ret til den ved fordelingsnøglen fastsatte andel af disse fiskerirettigheder.

61. Det fremgår af protokollen om resultaterne af de fiskeriforhandlinger, der blev ført mellem de tre baltiske lande og Det Europæiske Fællesskab i 1996 [21], at de 2 852 tons »kompensationstorsk« for 1997 var resultatet af en overførsel, nemlig af medlemsstaternes ret til at fiske denne torsk i Fællesskabets farvande.

62. Det kan dog være vanskeligt at anvende fordelingsnøglen i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, såfremt der blot er tale om en mulighed, således at fiskeriet både kan finde sted i de baltiske landes farvande og i fællesskabsfarvandene, alt efter hvad medlemsstaterne beslutter.

63. Jeg tror derfor ikke, at Kongeriget Sveriges andel af torsk i område III b, c og d blev fastsat for at skulle anvendes på fangstkvoter, som Fællesskabet har erhvervet fra tredjelande ud over de af IBSFC tildelte TAC.

19 — Det fremgår af bilag 1 til Rådets svarskrift, at dette område er et ICES-område. Denne forkortelse står for Det Internationale Havundersøgelsesråd, som er et internationalt videnskabeligt og teknisk organ, som foretager vurderinger vedrørende fiskearter, grupper af arter og fiskeri. Det afgiver udtalelser, hovedsagelig baseret på biologiske kriterier, og udfærdiger rekommandationer vedrørende fangstkvoter eller tekniske ledsageforanstaltninger.

20 — Disse defineres i grundforordningens artikel 3, litra a), som »de farvande, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion«.

21 — Bilag 4, 5 og 6 til stævningen.

64. At de stater, der undertegnede tiltrædelsesakten, havde denne hensigt, bekræftes af, at det ville være uberettiget at foretage en sondring mellem fangster i Fællesskabets farvande og fangster uden for disse farvande og kun lade fordelingsnøglen i artikel 121, stk. 1, finde anvendelse på førstnævnte fangster.

65. Jeg kan ikke se, hvad der skulle kunne begrunde, at tildelingen af Kongeriget Sveriges andel skal afhænge af, hvor i fællesskabsfarvandene fangsterne foretages, når Fællesskabet får overført ressourcer. Desuden ville det i forbindelse med anvendelsen af en sådan sondring være vanskeligt at kontrollere, hvor fangsterne er foretaget.

66. Henvisningen til »fællesskabsfarvande« kan derfor kun være medtaget for at sikre, at referenceområdet i tiltrædelsesakten er det samme som i IBSFC's rekommandationer [22], som skal have retsvirkninger inden for Fællesskabet, med henblik på at anvende Kongeriget Sveriges fordelingsnøgle på den i disse rekommandationer fastsatte TAC.

67. Denne antagelse bekræftes af overskriften til den anden kolonne i tabellen i artikel 121: »ICES- eller IBSFC-afsnit, Referenceområder for fastsættelsen af TAC« (o.a.: Den sidste del af overskriften findes ikke i den danske udgave) [23]. I den anden kolonne angives de referenceområder, der danner grundlag for fastsættelsen af Kongeriget Sveriges andel af fangsterne for de enkelte arter.

68. Det forhold, at Rådet i den omtvistede forordnings bilag I medtog »kompensationstorsken« i Det Europæiske Fællesskabs TAC, mens Kongeriget Sveriges andel i samme bilag blev beregnet på grundlag af en TAC, der ikke omfattede denne ressource, kan ikke ændre betydningen af tiltrædelsesakten, som er en del af den primære fællesskabsret.

69. Det fremgår af ovenstående, at der må gives Rådet og Kommissionen medhold i, at fordelingsnøglen i artikel 121, stk. 1, kun skal anvendes på de TAC, som IBSFC har fastsat direkte i relation til Det Europæiske Fællesskab for så vidt angår fællesskabsfarvandene, gennem en rekommandation, som er blevet bindende.

70. Kriteriet for afgrænsningen af anvendelsesområdet for tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1, er således snarere fangst-

22 — Jf. punkt 5 i nærværende forslag til afgørelse.

23 — Denne fodnote er uden betydning for den danske oversættelse.

kvoternes oprindelse end fangsternes geografiske oprindelse.

71. Under disse omstændigheder synes Rådets beregning af Kongeriget Sveriges andel i den omtvistede forordnings bilag I, som alene er baseret på den af IBSFC fastsatte TAC og ikke tager hensyn til de overførsler af ressourcer, som »kompensationstorsken« udgør, ikke at være i strid med bestemmelserne i tiltrædelsesaktens artikel 121, stk. 1.

Forslag til afgørelse

72. Ud fra disse betragtninger foreslår jeg Domstolen at

— frifinde Rådet og

— pålægge Kongeriget Sverige at betale sagens omkostninger.